

Lövétei Lázár László
TEKTÓN LEVELE GADARÁBA*

*(Id. Pieter Bruegel Keresztelő Szent
János prédikációja című festményét
nézegetve)*

Te még mindig a Jordántól keletre, én még mindig a Jordántól
nyugatra, testvér!

Te még mindig aranyifjú, én még mindig adósrabszolga,
Te még mindig „Pégaszosz”, én még mindig „Pédaszosz” –
Emlékszel még, testvér, Akhilleusz halandó lovára?

Lógósként ott vitézkedett ő is a halhatatlan lovak mellett,
Aztán Patroklosz magával vitte őt is a halálba!

Emlékszel még, testvér, mennyit átkoztuk emiatt a puhapöcs
Patrokloszt? – – –

Hát itt tartok most, testvér!

Nosztalgiazok és az *Íliászt* idézgetem!

Még ma is betéve tudom, mint Nagy Sándor,

Sőt: én is a párnám alatt tartom, mint Nagy Sándor,

Uram és parancsolóm ennyit még elvisel,

Én olvasok fel neki az *Íliászból* is, és az ő szent könyvéből is,

Neki rossz a szeme, úgymond –

Jól sejtet, testvér, még mindig a jerikói Zákeusnál dekkolok,

„A Publikánusoknak Előljárójoknál” –

Ahogy ő nevezi magát az ő kacskaringós nyelvén,

Nem emlékszem már, említettem-e a múltkor, kiféle-miféle ez az alak,

De tényleg egy fővámos, mélynövésű, vékonypéznű, nyiszlett emberke,

Afféle porba fíngó kettévágott óriás, ahogy mi mondanánk,

És tényleg rossz a szeme:

„Számolnád ritkábban a tálumokat, seggfej!” – mondom neki,

Illetve dehogy mondom! még nem hülyültem meg egészen,

Nem akarom megvadítani a fickót,

* Részletek a *Zákeus fügefája* című készülő kötetből.

Mert nélküle az idők végezetéig se váltom meg magam a rabszolgaságból,
Félre ne érts, testvér, nem panaszkodom,
Írnokként szinte semmi dolgom Zákeus mellett – olvasok, felolvasgatok,
Néha meg ilyen levelekkel untatom a barátaimat, mint most téged is,
testvér! – – –

Mondhatod erre, hogy „És a bor?”, „És a fegyverek?”, „És a
konzumhölgyek?” –

Hidd el, testvér, nem panaszkodom,
Tényleg nincs rossz életem Zákeus mellett,
Sőt: mindenféle tanulságos történettel tömöm a fejét,
Hátha megpuhul a lelke s ingyen is felszabadít,
Most is ezért ücsörgök ezen a fügefán, ahonnét ezt a levelet
fogalmazom – – –

Furcsa dolgok történnek errefelé, testvér,
Néhány hete megjelent a Jordán partján holmi próféta,
Állítólag valahonnét Júdea pusztájából vetődött ide, hogy
megkeresztelje a népet,

Azóta is tart a tömeghisztéria,
A múltkor én is elkísértem Zákeus vámos barátait:
Bizony, testvér! még a gazdag Publikánusok is fölkerelkedtek,
„Mester! mit cselekedjünk?” –

Kérdik a prófétájukat,
„Semmit többet ne végyetek, hanem a mi előtökbe rendeltetett” –

Mondja ez a János azon a kacskaringós nyelven,
Tényleg lehet valami az egészben, mert az egyik vámos teljesen
kifordult magá-

ból,
Hazafelé végig csupa eretnekséget motyogott maga elé,
Hogy ő igenis szét fogja osztani a vagyonát,
Nem mertem röhögni, de gondolhatod, testvér, hogy megvolt a
véleményem,

„Ha olyan adakozhatnékod van,
Győzd meg a Zákeusodat, hogy szabadítson föl engem” – mondtam
magamban – – –

Hát itt tartok most, testvér!
Röhögjél nyugodtan,
De azóta is mindennap itt ücsörgök a Jordán partján egy fügefán,
Mert tényleg van valami ebben a Jánosban,
A hideg is kiráz, mikor ordít azon a kacskaringós nyelven,

„Én jóllehet vízzel keresztellek titeket; de eljő, a ki én nálamnál erősebb, kinek nem vagyok méltó, hogy megoldjam sarujának kötőjét, az keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel” –

Hátha már itt is van az a Valaki –
Mondom magamnak
Hátha pont a fügefám alatt álldogál,
Röhögjél nyugodtan, testvér,
De én nem akarom lekésni a prömiert,
Hátha az a Valaki csupa jót mond majd,
Amitől a Zákeusom annyira megszeliődül, hogy ingyen is felszabadít;
Röhögjél nyugodtan, testvér,
Tényleg vicces egy kicsit, mekkora tömeg gyűlt össze ma is,
Pedig nekik is van istenük, mégis várják a Messiást,
Aki majd,

Aki egyszer majd –

Úgy látszik az itteni népek se jobbak, mint mi, görögök:
Emlékszel még, testvér, mennyit átkoztuk az *Íliász* Zeuszát?

*„Mert hisz Zeusz küszöbén két hordó áll, tele rosszal
duzzad az egyik, a másikban van a jó, amit ő ad.
Van, kinek összevegyítve ad onnan a mennyköves isten,
akkor az egyszer a rosszba kerül, másszor meg a jóba” –*

„Főisten létedre ilyen gecig vagy?” – mondtuk,
„Egy Főisten mérhetne csak a jó hordóból is!” – mondtuk,
„Ha te így, akkor mi is úgy!” – mondtuk,
És jött a bor, és jöttek a fegyverek és a konzumhölgyek – – –

Hát itt tartok most, testvér!
Röhögjél nyugodtan,
Idézd a fejemre te is az *Íliászt*,
Kérdezd meg nyugodtan, hogy

„Földilakó létedre miért kergetsz örök istent?” –

Én elücsörgök még egy darabig a fügefámon,
 Mert tényleg jó lenne, ha jönne az a Valaki,
 Mert hátha jönni fog,
 Aki majd,
 Aki egyszer majd,
 Hátha már itt is van.

LÉGIÓ HISZTÉRIKUS ÖRÖMÉNEKE

– *miután megszabadult az ördögöktől*

*„Megkérde pedig ötlet Jézus,
 ezt mondván: Kicsoda néked
 neved? És ő monda: Légió;
 mert sok ördögök mentek vala
 abba bé.” (Lk 8, 30)*

Ciprusokkal
 Pálmafákkal
 Volt tele a temető
 Ott gyógyított-
 Szabadított
 Ott váltott meg engem Ő
 Vagyis az a Názáreti
 Nekem bárki elhiheti
 Hiszen hosszú évekig
 Kínóztak az ördögök
 Százan?
 Ezren?
 Vajon
 Hányan
 Bújtak volt belém!/?
 Jaj hogy rágták-
 Marcangolták-
 Tépték a belem
 Miközben én eszem vesztve
 Sziklasírba-temetőbe

Rejtettem a bűnt
S még a
Méla
Pór is
Széles
Ívben elkerült - - -

Majd váratlanul
Megjelent az Úr
Mint aki csodára készül:
„Hóha hó!
Légió!
Gyere ki a sírok közül
Gyere ki mert bizony mondom
Még ma ép leszel!”
Disznócsorda túrt a dombon
Így az ördögök belőlem
Arra tűntek el - - -

S én azóta hirdetem
Ciprusoknak
Pálmafáknak
Temetőnek-
Sziklásírnak
Hirdetem hogy ő az Úr
Ahogy csak a torkomon kifér.

VÁLASZLEVÉL GADARÁBÓL

Herkulesre, kedves Tektónom!
Épp írni akartam neked,
De a leveleddel ismét beelőztél!
Meg akartalak kérdezni, testvér,
Hogy mi a fene történik nálatok?

Tudniillik helyzet volt nálunk is:

Áthajózott egy fickó Kapernaumból

(Nem tudom, ugyanarról az emberről beszélünk-e, akit te annyira
vársz) –

Állítólag ördögöt űzött, de nem ez a lényeg,
Hanem a botrány, ami az ördögűzést követte!

Én ugyan nem voltam ott,

De egyik szomszédom elbeszélte a dolgot

„az ő kacskaringós nyelvén” – hogy a te szóhasználatoddal éljek:

„És kéri vala őtet

– *Mármint az ördögök a galileait –,*

hogy ne parancsolná nékik, hogy a mélységbe mennének.

Vala pedig ott sok disznóknak nyájok,

melyek esznek vala a hegyen, és kéri vala őtet

– *Mármint az ördögök a galileait –,*

hogy megengedné nékik, hogy azokba mennének.

És megengedé nékik.

*És minekutánna kimentek volna az ördögök az emberből, bémenének a disznókba;
és a disznóknak nyájok nagy meredek helyről a tóba rohana és oda vesze.*

*Mikor pedig a pásztorok látták volna a lett dolgokat,
elfutának.”*

Hát így esett a dolog, testvér!

Ezenkívül semmi extra,

Mi, görögök továbbra is elvagyunk csendeskén

– áldott legyen a nagy Pompeius haló poraiban is!

Mondod, testvér, hogy nyugodtan idézzem a fejedre az *Íliászt*!

Nos, az *Íliász* már a könnyökömön jön ki,

Viszont csináltam neked egy minitragédiát a fenti botrányról,

Ahogy kölyökkorunkban tanultuk.

Remélve, hogy örülni fogsz neki, sokszor ölel

a te „Aiszkhüloszod”

ISTEN SZÜLETIK

KARVEZETŐ

Miért zokog a disznópásztorok kara? –
rövidre fogva rögtön elmondjuk neked,
kedves barátom, semmit nem hallgatva el
a szörnyű bajból, mely e népre rászakadt – – –

DISZNÓPÁSZTOROK KARA

Jaj nekünk! Elnyelte a tó
finom kocsonyánkat.
Halak étke lett
sok száz csülök és fül,
sok száz sonka lebeg
odalent a víz mélyén, a homályban – – –

ELKÓBOROLT MALAC

Ciprusokkal, pálmafákkal volt tele a temető,
arrafelé kóboroltam vidáman rőfögve én,
s visszaérve legelőnkre hallom ám, hogy így meg úgy:
ördög bújt a disznónépbe, s zsupsz! belé a tóba mind!
Rátok bíztuk életünket, nagyhatalmú istenek,
s ti az első szélfúvásra rögtön szétszaladtatok,
egyedül kell túrnom eztán itt, ezen a földtekén – – –

DISZNÓPÁSZTOROK KARA

Jaj nekünk! Se hurka,
se körömpörkölt, se szalonna
nem jut az asztalunkra,
csupa zöltség lesz az emberek étke,
nem csoda, hogyha ecetté
válík a szánkban a bor – – –

ELKÓBOROLT MALAC

Szomorúan hallgatom a sírástokat, istenek,
s hogy lássátok nagy szívemet, lenne egy ajánlatom:

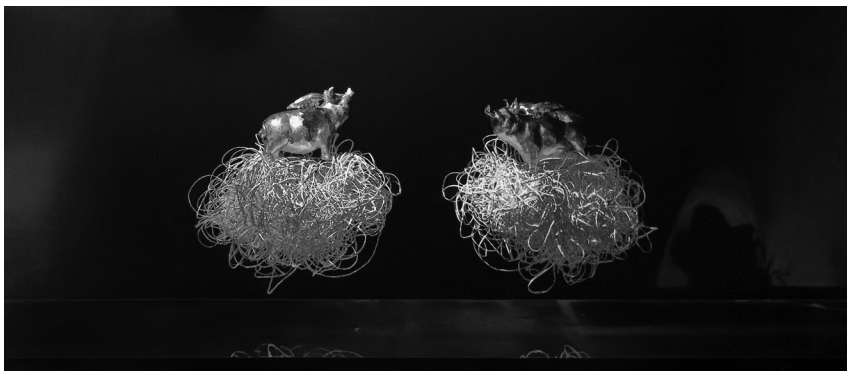
valamelyik disznófejű isten hogyha rám tekint,
s szűznemzéssel-valahogyan rendben megtermékenyít,
pár év múlva ezerszámra lesz malac a legelőn - - -

KARVEZETŐ

Miért ujjong a disznópásztorok kara? -
rövidre fogva rögtön elmeséli ő,
csak várd meg, hogy felszárítsa a könnyeit - - -

DISZNÓPÁSZTOROK KARA

Új isten született legelőnkön!
Hódolatunk Néked,
nyúlnál is szaporább Emse!
Lesz finom kocsonyánk,
hurka, körömpörkölt, szalonna
bőven jut majd asztalunkra!
Hozsánná néked, istenünk,
ki nagy bajából
kisegíted az embert!

Putti (190 x 82 cm, olaj, vászon)